

med smalle Solotreser, dertil bar han en bredskodet rød Silkevest, sorte Klæds Knæbenklæder, hvide Silkestrømper og Skoe med store, glimrende Spænder. Omvendtstændigt jeg dengang allerede var et stort voxent Menneske, der snart skulde være Student, maa jeg dog oprigtigt tilstaae, at jeg blev ganske benaant og utvilsomt ved al denne Pragt, da jeg saa ham træde ind af vor Gadedør; jeg var ganske forlegen og tvivlsom, om jeg skulde bede ham komme ind og tage Plads, eller lade ham blive i Forstuen. Til Lykke hjalp min Moders Ankomst mig ud af Vanfærligheden.

„Har jeg den Ære at tale med Fru D . . .“ spurgte han, idet han vendte sig til hende. Paa min Moders bejaende Svar vedblev han:

„Min Herre, Hans Excellence Overkammerjunker Grev Sjelmskjær formæler Fruen sin ærbødige Compliment med Æren om Tilladelse til at maatte gjøre Deres Naade sin Opvartning.“ Med disse Ord kuffede han dybt og traadte et Skridt tilbage.

„Vil De bevidne Hans Excellence min Respekt,“ svarede Moder med en Anstand og Værdighed som imponerede mig, „og forfætte ham, at det for mit Huus vil være en ligesaa stor Lykke som Glæde.“

„Det bliver vist en forfættelig Visit, Moder, Gud give, den var vel overstaadt,“ sagde jeg modfalden, da Tjeneren var gaaet.

„Det frygter jeg ikke,“ svarede hun, „med fornemme Folk er det let at omgaaes, naar de, vel at mærke, ere dannede og derpaa troer jeg ikke det mangler her, thi han hører nok til den gamle Skole.“

„Men tænk Dig, Moder, vor jevne simple Dagligstue og saa hans brilante Slot, tænk Dig hans sølvbroderede Tjener og vor Hvergarns Ane derude i Kjøkkenet“

„Og om saa Alt saa endnu jevnere og endnu fattigere ud hos os, end det Gudskeelov gjør, saa vil dog den, der fra sin Barndom har faaet den ægte fine Dannelsen indpodet, med et halvt Tie see, at vi ere ham jevnbyrdige, om vi end ikke ere ligesaa rige.“

Idet hun sagde dette gif Gadedøren op og Greven traadte ind.

„De maa tilgive mig, min naadige Frue, at jeg saaledes har voxet at trænge mig ind i Deres Hjem,“ begyndte han, „men jeg er en gammel Mand og Alderdommen er istsærdig, idetmindste hvad Tungen angaaer, man vil gjerne tale og jeg er alene.“ Hans Ansigt, hvorpaa i Begyndelsen et venligt, næsten muntert Smil havde hvilet, antog ved de sidste Ord et saa veemodigt Udtryk, at min Angst for ham reent forsvandt.

„Hvad der mangler os i Evnen til at gjøre Deres Excellence Ophødet herude saa behageligt som muligt, det haaber jeg, De vil finde i Villien. Jeg beider Dem derfor at forsøge det med os, maafee vil det lykkes min og min Søns Bestræbelser at opnaae et ikke altsor behageligt Resultat.“

„Åh, min Frue!“ udbrod han, idet han greb min Moders Haand, „det er ikke Dem, men mig, hvem Brøven forestaaer, thi i et saa behageligt og venligt Hjem som Deres maa Hjertensgodhed og Velvillie boe, og disse Egenstaber opøve tusindfold af Verdens Rigdom.“

Efterat endnu et Par af de sædvanlige Talemaader vare vekslede, tog Samtalen en mere almindelig Retning. Den gamle Herre fortalte om sin Ungdom, hvilken han, som det lod, havde tilbragt under meget lykkelige Omstændigheder herude; thi hans Kinder antog en friskere Farve og hans Dine et endnu mildere og veemodigere Udtryk, ved Erindringen om hin Tid. Dernæst fortalte han, at han havde tilbragt mange Aar paa Reiser, saa mange Aar, at han var draget ud som en Yngling og vendt tilbage som en Olding. I Moders Dine stod tydeligt at læse, hvor gjerne hun havde hørt noget Nærmere om hans Bevæggrunde til en saa lang Fraværelse, samt om, i hvilken Forbindelse denne stod med det „lukkede Huus“, men hendes Følelse for det Påsende forbydte hende at spørge, og han undveg den mindste Hentydning. Hans Beskrivelse af Alt, hvad han havde seet, var saa levende, saa dybtfølt og saa fordringsløs, at jeg mere og mere søgte mig tiltrukket deraf. Hans Stemme lod dertil saa blid og behagelig og af hans Dine lyfte saa megen Forstand, Hjertensgodhed og Veemod, at det ikke var mig muligt at vende mit Blik fra ham.

„Det maa være en overordentlig Nydelse at kunne reise og see saa meget Nyt og Fremmed“, sagde min Moder.

„Sikkerlig, min Frue“, svarede han, idet han reiste sig, „især naar man reiser for at samle Erindringer og ikke for at glemme. — Af en lille Visit er imidlertid blevet et langt Besøg. De maa dog alene bære Skylden derfor, idet De har vist Dem som en fuldkendt Mester i den Kunst at afgive en taalmodig Tilhører. Skulde De, Monsieur“, vedblev han til mig med et Blik, hvori jeg syntes at læse Taknemmelighed, „virkelig have lyst til at høre mere om de gule Malaiier, de røde Indianere og de sorte Negere, saa beider jeg Dem ret ofte at besøge mig i mit gammeldags Hjem.“

Efter dette Besøg kom den gamle Excellence ofte til os, ligesom jeg ogsaa ofte besøgte ham eller spadserede med ham. Snart blev dette til en regelmæssig daglig Spadseretur, som vi til et bestemt Klokketid foretog, og som altid havde det samme Maal, nemlig Kirkegaarden. Der satte vi os paa en Bænk ved den hvide Marmorsoffe og her fortalte han mig paa en luur, stille Sommeraften, det som jeg nu vil søge at gengive, ihvorvel jeg indseer ikke at kunne gjøre det med den Underlighed og dybe Følelse, der laae i hans Ord.

De kan neppe tænke Dem, begyndte han, at jeg engang har været ung, at dette Haar har været mørkt og krøllet, at disse Kinder have været røde og fulde, at denne Nys har været rank som Skovens Gran og dette Legeme stærkt og kraftigt som Egens Stamme. Nei, De kan ikke tænke Dem det; thi lige saa unaturligt som det er, at Alderdommen snuffer sig sin Ungdom tilbage og ikke takker Gud for den Vel, der er tilbagelagt, ligesaa unaturligt er det, naar den stærke haabefulde Yngling forestiller sig sin Alderdoms Svaghed, sit Legems Forsald. Gud luffede Sjælnens Bog for Mennesket og trods de tusinde sorgelige Exempler, vi daglig have for Tie, haabe vi dog med Tillid, at vi ikke skulle blive som hine Tolbere.

Hist ovre ved Stoven laa min Faders Gaard, nu er den nedbrudt og dens store Marker solgte til Omegnens Beboere. Han havde været Admiral og levede nu her i landlig Fred med en Indtægt, der, ihvorvel han førte et stort og selfabeligt Huus, dog langt oversteeg hans Udgifter. Han var en høi kraftig Mand med et saa ægte Sømandsansigt, at jeg steds tænkte mig, at Niels Suel og Peder Tordenskjold maatte have seet ud som han. Han var en streng og djerv Mand, der ikke lagde sine Ord paa Vægttaalen og ofte straffede sine Undergivnes Forsæelser med en Strengthed, der næsten grændede til Haardhed; men han var tillige saa hjertensgod, saa sandhedskjærlig og ligefrem, at han i høi Grad var elsket og agtet af Alle dem, som kjendte ham. Da min Moder tidligt havde forladt denne Verden, blev hans Huus bestyret af en af hans Cousins, der med sand moderlig Omhu tog sig af mig, ligesom hun bestyrede Alt, hvad der var hende betroet, med ubrødelig Trofast og utrættelig Flid. Af Kamerater havde jeg kun faa, derimod havde jeg en lille Veninde, med hvem jeg daglig omgiktes og legede. Selvne, saaledes kaldte vi hende, var en Datter af Legationsraad de Beer, der eiede en Gaard tæt ved vor. Hun var min Faders Niese, han kunde ikke undvære hende og var ikke tilfreds, naar han ikke idetmindste eengang om Dagen havde seet hende. Hendes Væsen var en Blanding af mild Fromhed, Naturlighed og Sjælmeri, hvilke Egenstaber fandt deres Udtryk i hendes store blaa Line, der tittede frem bag det lyseule, yppige Haar, som beskyggede hendes skønne, regelmæssige og livsfulde Ansigt. Den gamle Mand taug her et Zieklit, og idet han stirrede frem for sig, antog hans Ansigt et mildt, forklaret Udtryk, som om en Kælle af længst forsvundne skønne Billeber drog forbi hans Sjel: Ja, hun var deilig, vedblev han, deilig som en Rose i Morgensolens Glænde og reent som Natens Dug, der perler paa dens Blade, deilig som den første Kjærlighed i den Unge Bryst. Hendes Stemme lod saa mild og klar som Fuglens i den grønne Stav og hendes Gang var saa let og elastisk som hendes muntre Sind, som Tanken, der levede den. En unævnelig Veemod greb mig ved den gamle Herres Ord og jystede mine Line med Taarer, jeg søgte, at den Gjenstand han nu berørte, var hans Sørgs Kilde, hans Livs Glæde og dybe Smerte. Min Medfølelse rørte ham dybt og idet han trykkede min Haand, vedblev han: Ja, min Ven! Erindringen om hende har fulgt mig mit hele lange Liv igjennem, og Erindringen om hende skal oplyse min sidste, mørke Stund og gjøre mig Kampen let. Dog jeg vil vedblive. Hun var, som sagt, en daglig Gjest hos os og hun turde ikke mangle ved nogen Leilighed. Jeg erindrer saaledes, at hun og jeg en Dag, da vi havde stort Middagselskab, sadde sammen ved et lille Bord i et Hjørne af Salen. Ved det store Bord sadde hele Egnens Honoratiøres og mange Fremmede fra Kjøbenhavn. Tjenerne med Faders Cousine, Tante Anna, som vi kaldte hende, i Spidsen havde travlt med Opvartningen. Man var imidlertid allerede kommen til Ragen og Deften, uden at vi, hvem man af Omsorg for de Fremmede reent havde glemt, endnu havde faaet Noget. Den muntre høiørkede Samtale, der hidtil var bleven ført ved Bordet, forstummede tilfældigvis pludseligt og denne Stillehed benyttede min lille Kæreste til med dæmpet Stemme at sige til en af Tjenerne: „Vi bede ikke og vi begjere heller ikke; men vi faae alligevel ikke Noget.“

Fader, som havde hørt det, kastede et Blik hen til os, og da han saa vort Bord tomt, udbrod han med en Stemme, der kunde høres fra Agerstavnens til Gallionsfiguren: „Min egen lille Kæreste! Er Du og Højer endnu ikke bleven be-tjente?“ Ved disse Ord tilfæste han Tante Anna et saa forfætteligt Blik, at hun tabte Contenancen og hastigt reiste sig fra Bordet, idet hun bed hele Selskabet Velkomme, saaledes at Tasselet blev havet uden al Ceremoni og Fader ikke kom til at holde Talsen.

Ved en anden Leilighed vare vi, da Tante Anna puslede om i Faders Garderobe, komne i Besiddelse af hans Storforsøbaand, hvilket vi fandt i en Kiste; med dette, samt med en gammel trefantet Hat, der gif mig dybt ned over Dinene, pyntede Helmina mig, hvorpaa vi Arm i Arm vandredes om i Gaarden. Da Fader fik Tie paa os, blev han frygtelig opbragt og kom os imøde med en Mine saa bister som en Orlogsmænd, der har gjort klart Skib, hans høire Haand, der var rettet imod mig, viste tydeligt, at den var parat til at give det glatte Lag. „Saa skal da den Lude fare i Jer! Hvor har I faaet det fra?“ raabte han og hevede sin Haand imod mig, men jeg trak mig tilbage bag min lille Veninde.

„De maa huffe, Hr. Admiral“, svarede hun, idet hun traadte et Skridt frem og med sine klare blaa Line saae ham ind under hans kuffede, sammentrukne Dienbryn. „De

maa huffe, at en Cavalleer steds er høilig mod en Dame, selv om han ønsker hende Janden i Bøld.“

„Dette Svar afvæbnede ham aldeles, han løstede hende op i sine Arme, loe og trykkede et Kys paa hendes Bænde. Dog jeg skal ikke opregne flere af de tusinde Træk fra hendes Barndom, der alle med uudslættelig Skrift laae indprægede i mit Hjerte; men, som jeg ogsaa ved, ikke kunne have samme Interesse for den, der ikke har kjendt hende, der aldrig har seet hendes milde, fromme Ansigt og aldrig sølt sit Hjerte opvarmet og gennemstrømmet af det vidunderlige Trylleri, der laae i hendes Nærværelse og i hendes Bøsen.“

Efterhaanden som vi voxede til, som vore Sjæle afrydede den barnlige Phantasies Taagebilleder og det kraftigere Liv, der mobner Drengen til Yngling og Pigen til Mø, begyndte at flyde igjennem vore Arter, forvandlede det barnlige Venskab ubestemt Følelse til hin dybe, mægtige, Alt beseirende Magt, for hvilken vi Alle maae boie os, og uden hvilken Livet vilde være en frugtesløs Kamp, et evigtvarende Samnerstrig fra Buggen til Graven. Stille og uden at vi selv mærkede Forvandlingen var Puppen i vore Hjerter bleven til en deilig Sommerfugl og vi jublede høit af Fryd og himmelsk Glæde uden at kjende Grunden, uden at spørge om Ursagen til den Salighed vi nød. Åh, aldrig har Solens Straaler forekommet mig saa lyse og varme, aldrig har Marken forekommet mig saa grøn og Blomsterne saa duftende og aldrig syntes Søen mig saa blaa, saa dyb og saa hemmelighedsfuld som dengang. Det var som om mit Tie formaaede at stue dybere ind i Guds vidunderlige Skabning, som om mit Blik var blevet klarere og mere aabent. For mig var det, som om Tiden stod stille; thi jeg maatte ikke dens Gært, jeg taste ikke dens lette, bløde Bølgelag og jeg længtes ikke efter noget Kommende. Den Lykke, der boede i mit Bryst, havde saa aldeles gjenmemtrængt mit hele Væsen, min hele Væren, jeg var saa fuldstændigt gaaet op i den, at jeg aldrig tænkte mig, at der gaves nogen endnu høiere, at det aldrig faldt mig ind, at jeg kunde miste den. Åh, naar jeg i tidligere Dage ajenkaldte mig hin Tid, da forekom jeg mig selv som et andet Væsen, da syntes mig, at jeg havde levet i en anden Verden, og at jeg først var bleven født til Jorden i det Lieklit, da Lyset forsvandt og mit Blik hullede i Mørke.

Jeg havde imidlertid lyst mit tyvende Aar, og da jeg ikke havde lyst til at være Militair, hørken tillands eller tilsvands, men ene og alene interesserede mig for Landvæsenet og Studiet af Sprog og Folkelagens Historie, saa besluttede min Fader, at jeg skulde tilbringe et Aar i Kjøbenhavn, for at faae den nødvendige Underviisning i alle de Færdigheder, der paa den Tid ansaaes for at være uundgaaelig nødvendige for en Cavalleer. Jeg skulde derefter lade mig udnævne til Officer, kun for, som min Fader sagde, at have Patentet i Lommen og Hoden paa det første Trin af Herrens Stige. Uniformen vilde han see mig i og derefter kunde jeg søge om min Afsked.

Om det Aar, jeg tilbragte i Kjøbenhavn, er der Intet at fortælle. Jeg gif som i en Taage og den første klare Dag var den, paa hvilken jeg stod færdig til atter at reise hjem. Med Officerspatentet havde jeg tillige, formodentlig for at vise min Fader en Opmærksomhed, modtaget en Udnævnelse til Kammerjunker, og saaledes velforhønet kastede jeg mig i Bøgen for atter at ile herud.

Efterat min Fader ved min Ankomst længe havde betragtet mig med et bifaldende Smil, sagde han: „Du staaer nu paa et Trin i Samfundet, der aabner Dig de bedste Udsigter, og jeg havde i Dit Sted ikke forladt Hovedstaden; men forsøgt mit Lykke enten med mit Sværd eller paa Hofsets blanke Gulv. At være Landmand, dyrke Jorden, plante Kaal og Roer eller stentre bag ester Bløven, er en god Beskæftigelse for en Bønde, hvis Du og Tanke kun staae til Mad, Drikke, Klæder og Gaardens store Rødding. Dernæst er det en Tilflugt, et Hvilepunkt for en gammel Cavalleer, der har offret Staten sine Kræfter og anvendt sin Forstand og hvad han har lært i dens Tjeneste. Dog, Du laber til at være tømret af et blodt Slags Træ og Du passer ikke for det store Hav og dets brusende Bølger. Jeg vil derfor ikke være Dig imod, men fra idag stryge min Commando og lade Dig heise Din egen Stander her paa Gødet. Du er retstaffen, god og from og Du vilde kunne skabe Dig et lille Paradis herude, naar Du kun ikke var saa blød og eftergivende. Lad Dine Ord og Gjæringer være kraftige og mandige, som Dit Legeme er stort og stærkt. Viss Tænderne engang imellem ellers taber Du Commandoen, bliver selv til en Nar og gjør Dine Undergivne til Kjeltringer.“

(Fortættes i næste Nr.)

Blandinger.

— De underjordiske Kanaler, som graves i Madrid for at lede Vandet fra Isabella II's Kanal ind i Byens Gader til de offentlige Vandbyrning og Privatbøllagerne, ere i den senere Tid ofte bleve benyttede af Industridribere, der have skaffet sig Indpas i flere Huse ad denne stulte Vel. Som huelige Mineurer finde de steds det rette Sted, hvor der er Noget at hente, og flere kostbare Værelser ere bleve fuldstændigt udplyndrede paa denne Maade. For at sætte en Stopper for disse Nøvertog har Civilgouverneuren anordnet, at disse underjordiske Veie om Natten skulle holdes rene og væbnede Patrouiller; en saadan traf nylig paa nogle Entrepreneurer, som netop vare isærd med at skaffe sig Afgang til et Værelse, Noverne anfaaldt Politibetjentene, saarede et Par af dem og slugtede, Patrouillen satte efter dem, men det lykkedes ikke at indbytte dem.